

РЕШЕНИЕ

№ 1360

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11986** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на началника на Група към ОПП-СДВР, чрез юрк. А. А., срещу Решение № 4789/25.10.2023 г. постановено по НАХД № 10346/2023 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 96-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-010847/13.06.2023 г., издадено от началника Група към ОПП-СДВР, с което на К. С. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Иска се отмяна на оспореният акт, като неправилен - постановен при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон - отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.

Ответникът – К. Р. С., редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура, моли решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен съд – София - град, X. касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките

на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 16.12.2022 г. К. Р. С. закупил лек автомобил марка „Ф.“, модел „П.“ е рег. № СО 0104 ВС. В законоустановения едномесечен срок след закупуването, лицето не е пререгистрирало автомобила в ОДМВР-С., поради което на 17.02.2023 г. на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП, ОДМВР-С. служебно прекратила регистрацията на МПС.

На 22.02.2023 г., около 04.38 часа в [населено място],[жк], по ул. „8-ми декември“ с посока на движение от [улица]към [улица], К. Р. С. управлявал горепосочения л.а. марка „Ф.“ с рег. № СО 0104 ВС, като до У. бил спрян за проверка от служители на 07 РУ-СДВР. При извършената проверка чрез ОДЧ към 07 РУСДВР било установено, че управляваният от К. С. автомобил е със служебно прекратена регистрация.

За така констатираните нарушения на К. С. бил съставен АУАН за извършено нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, въз основа на който е издадено и процесното НП № 23-4332-010847/13.06.2023 г.

При така възприетото по фактите, от правна страна съдът извел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред. Съдът не е споделил направените възражения в жалбата относно допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на атакуваното НП. При проверка на материалната законосъобразност на обжалваното наказателно постановление съдът извел, че К. С. е осъществил от обективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Приел е, че има липса на съставомерност на нарушението, като от субективна страна е извел, че С. не е осъществил вмененото му административно нарушение, поради което е отменил НП.

Районният съд е изследвал всички относими за спора обстоятелства, излагайки подробни мотиви, в подкрепа на направените изводи.

Крайният му извод,настоящият състав счита за неправилен, по следните съображения:

Разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП регламентира две кумулативно изискуеми предпоставки, с които се допускат моторни превозни средства по пътищата, отворени за обществено ползване, а именно - да са регистрирани и да са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. С нормата на чл. 145, ал. 2 ЗДвП се установява задължение за приобретателите на регистрирано ППС за пререгистриране на същото в едномесечен срок от придобиването му. В процесния случай К. С., след като е закупил автомобила е имал задължение до

16.01.2023 г. вкл. да го регистрира в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния си адрес или адрес си на регистрация. Твърдението от негова страна, че не е знаел за това си задължения и поради това не е пререгистрирал автомобила, не го освобождава от отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването му, не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, кореспондира с нормата на чл. 18б, ал. 1, т. 10, вр. чл. 18, т. 2 от Наредба №И-45/24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, предвиждаща служебно прекратяване на регистрацията на автомобил, при неизпълнение на задължението за регистрация, от страна на новия собственик.

Анализът на цитираната разпоредба на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, налага извода, че регистрацията на МПС се прекратява по силата на закона, след изтичане на двумесечния срок за регистрация от страна на новия собственик на автомобила, като резултат от неизпълнението на законовото му задължение - да регистрира закупения от него автомобил. В хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, законът приравнява служебното прекратяване на регистрацията на автомобил на липсата на регистрация на същия. На водача на автомобила е вменено задължението да управлява по пътищата само МПС, което е регистрирано по надлежен ред. След като С. не е изпълнил задължението си съгласно чл. 145, ал. 2 е последвало служебно прекратяване на регистрацията на МПС.

Съдът намира, че узнаването за прекратяването на регистрацията на МПС от собственика на превозното средство не съставлява елемент от фактическия състав по прекратяването на регистрацията. Т. е уведомяване на новият собственик, законът - в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП и в чл. 18б от Наредбата, не е предвидил. Всъщност това следва от същността на задължението за пререгистрация в едномесечен срок от придобиването/т.е. придобиване на автомобила/.

Следва да се отбележи още, че в разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от Наредбата са изрично посочени случаите, при които се уведомява собственика на МПС, като прекратяването по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не е сред изброените. Съобразно действащото законодателство, собственикът на МПС е носител на задължението да регистрира закупения от него автомобил, съобразно нормата на чл. 145, ал. 2 от ЗДвП, поради което е длъжен да познава законовите последици, явяващи се резултат от неизпълнението на това му задължение - в случая, прекратяването на регистрацията на автомобила.

Не се споделят изводите на СРС за несъставомерност на деянието, поради липса на виновно поведение от страна на собственика на МПС. Дори да се приемат твърденията на касатора, че не е знаел и не е предполагал за съществуването на това задължение то следва да се отбележи:

Посочената законова норма създава презумпция за знание. В този смисъл възражението му е неоснователно. Извън това - съгласно правната теория, вината има две основни форми - умисъл и непредпазливост. Непредпазливостта също има две форми - небрежност и самонадеяност, като при първата форма, деецът не е съзнавал и

не е предвиждал настъпването на противоположния резултат, но е бил длъжен и е могъл да го предвиди. Дори и втората форма на вината, когато деецът е съзнавал, изхождайки от законовата презумпция, но е мислел, че няма да настъпят обществено опасни последици, покрива състава на нарушението тъй като по силата на чл. 7, ал. 1 ЗАНН деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо. Алинея 2 на същия член предвижда, че непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. В случая такова изключение не е предвидено в ЗДвП, поради което и при наличието на извършено непредпазливо деяние - нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, водачът следва да носи административнонаказателната отговорност по чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП (каквото е и процесният случай). Всеки правоспособен водач на МПС, преди да предприеме управление на МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е длъжен да се увери, че няма законоустановени пречки да извърши това, в т.ч. дали управляваното от него МПС е регистрирано по надлежен ред, преминало технически преглед, дали за него има сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност на водач" и т.н. В случая ответникът, който е с ясното съзнание, че е собственик на въпросния автомобил (който факт не е спорен), не е изпълнил това си задължение с което виновно е нарушил чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

В допълнение, настоящият състав счита извършеното позоваване на тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023г. на ОСС на НК на ВКС и Първа и Втора Колегия на ВАС по т.д. № 3/2022г. за неостосимо, доколкото предмет на това произнасяне е хипотезата на незнание, поради неуведомяване на собственика за изтекла застраховка гражданската отговорност предвид недосъщпният, т.е. защитеният характер на данните и информацията в информационният масив на Р. по чл. 4, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от Наредба № 54/2016 г. И по-конкретно:

„Прекратяването на регистрацията не настъпва по силата на закона при непредставяне на доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а се извършва след автоматизирано уведомление от Гаранционния фонд по чл. 24 от Наредба № 54 от 30.12.2016 г. за регистрите на Гаранционния фонд за обмена и защитата на информацията и за издаването и отчитането на задължителните застраховки по чл. 461, т. 1 и 2 от Кодекса за застраховането. Собственикът на моторно превозно средство обективно няма как да знае кога точно е била прекратена служебно регистрацията на моторното превозно средство. Знанието за точната дата на deregистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Обратното би довело до отговорност въз основа на предположение за знание. Едва след момента на узнаването на факта на прекратяването на регистрацията собственикът е длъжен да съобрази поведението си с deregистрацията на моторното превозно средство и с породените от нея правни последици“.

Като контрапоза – и в настоящият случай е налице служебно прекратяване на регистрацията, но то е следствие от неизпълнение на задължението за регистрация на автомобила след придобиването му. Т.е. тук сроковете и служебните действия са изцяло следствие от поведението на лицето, като неизпълнението на задължението за регистрация на МПС от страна на собственика води до прекратяване на регистрацията на МПС по реда на чл. 143 ал.15 ЗДвП. Обратното би означавало да се приеме, че закона създава презумпция за незнание у лицето, в т.ч. и за задължението му да пререгистрира МПС след като го е придобило, което обезсмисля както двумесечният срок за пререгистрация, така и въобще изискванията за регистрационен режим на

МПС в страната. Така всъщност се обезсмисля и цялостното задължение за пререгистрация, доколкото деянието не би било несъставаемо, респ. държавата следва да следи за всяка покупко-продажба на МПС уведомявайки и приканвайки новите собственици да пререгистрат закупените автомобили, от която дата на уведомление евентуално да се брои и двумесечният срок. Конструкция отиваща отвъд смисъла на приложимият закон и встрани от посоченото тълкувателно постановление. В допълнение – в настоящият казус служебното действие за прекратяване на регистрацията не е следствие от подадени и отразени данни след автоматизирано уведомление от гаранционния фонд/т.е. трети частен субект до чиито масив лица нямат достъп/, а е следствие само и единствено от неизпълнение на задължение на лицето в преките му отношение с публичните власти.

Настоящият касационен състав приема, че административнонаказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната норма на чл. 175, ал. 3, пр.1 от ЗДвП, според която се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В случая законосъобразно са определени двете административни наказания по вид и размер, а именно минимално предвидения в закона. Извън това обществените отношения свързани със сигурността на движенията по пътищата предполагат по-висока обществена отговорност, тъй като са източник на по-висока обществена опасност. В този смисъл всички възражения за маловажност с оглед конкретните данни по спора се явяват неоснователни.

Изложеното налага да се отмени обжалваното решение и се постанови друго по същество, с което да се потвърди изцяло процесното НП.

При този изход на спора, на касатора, се дължи юрк.възнаграждение за двете инстанции – за всяка в мин. размер от 80 лв. по чл. 27е от НЗПП вр.чл. 63д ал.4 от ЗАНН, или общо 160лв.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение 4789/25.10.2023 г., постановено по НАХД № 10346/2023 г., по описа на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав.

ПОТВЪРЖДАВА № 23-4332-010847/13.06.2023 г., издадено от началника на Група към ОПП-СДВР, с което на К. Р. С. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

ОСЪЖДА К. Р. С. да заплати на СДВР сумата от 160 (сто и шейсет) лева, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.